

ואלא נמציאת שאין עהן שיאור:

בחורף גילים יותר לאבד כפפות, מטריית, מגפיים ותנורי חימום. ספרים, עגלות תינוקות, שיניים תוחבות (עם ובלני פלטות), ומכנסים מאבדים במשך כל ימות השנה. על כל פנים, לא יזיק לי להכנס למחסן ולראות הכל בעצמי.

נכנסתי למחסן לראות את הכל בעצמי וראיתי שזה מאה אחוז נכון. ובעודי מחפש ומחטט, נתקלתי פתאום בחבר'י לה גדולה עטופה בשמיכה ובשתי מוודות כבדות. שאלתי את גבאי אם גם את אלו מצאו. על זה נזכר פתאום, ששכח להגיד לי, שהמחסן הזה משמש לא רק את מחלקת החפצים האבודים אלא גם את האפטרופוס והעובדות, והוא עובין שהשאר אחריו איש צעיר, שמת לא מזמן, ולא השאיר אחריו כל יורשים.

עמתי ונעצתי עיניים בשתי המוודות והחבילה, כי ראיתי בהם חיים מקופלים של בן-אדם, שבתם עבד כמו חמור, מי יודע כמה שנים, ואולי שילם אפילו מסים ומים לעירייה, וכל שנה היה מקבל הודעה לצאת למילואים, והיה מלא תשוקות וחלומות, ובסוף מה נשאר ממנו שתי מוודות וחבילה, שאיש לא ביקש אותן, והיו צריכים למצוא להן מקום במחלקת החפצים האבודים של המשטרה. כיון שאי אפשר לדעת כמה סנטימטרים היו חסרים כדי שאותו אחד יהיה אני, ביקשתי מהשוטר שיפתח את החבילה ואפשר יהיה לראות על מה האדם עמל ומה נשאר אחריו מכל העמל הזה. ונה מה שנשאר:

10 חולצות בצבעים שונים, 5 מגבות, מעיל עליון מגברדין אפור, מעיל חורף מבר, 6 זוגות תחתונים, 4 גופיות, פיזימה, 1 צפית, 3 סדינים, געלים גבוהות, נעלי בית, 2 שמיכות, 5 זוגות מכנסיים, 9 עניבות, 7 קולרים מעץ ואחד מחוט ברזל, שעון מעורר בצבע כחול, תוצרת Bayard מזוהה חזמה עם כביסה מלוכלכת, ארגז עם ספיי כיס, ספר אחד בכריכת בד ושמו: No Defence!

הקפדתי לספור כל דבר ולרשום בדיוק אף על פי שהשוטר לא הבין מה יש פה בשביל עתונאי שבא לראות

משטרה פרודוקטיבית לרוגמא

בהשפעת שבוועון מסיים אחד נשתרשה בציבור הידועה, שאולי אין המשיך רה אלא אוסף של פקידים, אשר חלק מהם מזויין ב- אקדח ומקל וחלק אחר ב- גיירות וטפסים, וכולם ב- יחד אוכלים ארוחת-צהרים על חשבון משלם המסיים, שאת ההפגנות שלו הם מפזרים בזריזות.

היכן לפי הרחוקות שמתו את השניים התותבות שלי!

כדי להוכיח לכם שדעה זו איננה נכונה, ויש מחל- קות במשטרה המרחיחות את לחמן ביורש ובועת-אפיים, הרניו בא אתכם לבנין מטה המחוז של משטרת ירושלים, ושם, בחצר, מכניס אתכם ישר למחלקה להת- זרת חפצים אבודים.

המחלקה להתזרת חפצים אבודים מלאה מציאות, ש- מוצאים ישירים טורחים למ- סור ליד המשטרה, וזה מסיביר, לפחות באופן חלקי, מרוע ערוך של רוב ה- מציאות מועט או אפילו חסר-ערך בכלל. יש שם מפת- חות, עטים כדוריים, עפרונות, משקפיים, גרביים, מסרקים, מוצצות-שיניים, שרובים, כפתורים וגם סליגילון אחר, המכיל קופסה עם אבקת כביסה ושני בקבוקים. אחד של אקונומיקה ואחד של אמח.

אבל מחוץ לרוב, יש גם מיעוט, ומיעוט זה מפרוץ לדאבוני את הסברה - היפה כשהיא לעצמה - שאין האורחים שלנו מחזירים, אלא את האבדות העלובות, בעוד שהם שומרים לעצמם את המציאות הגדולה. אני מרשה לעצמי להגיד את זה, מפני שמצאתי שם גם אופ- ניים, ארנקים (מלאים וריקים), צמיגים, כובעי פלדה, שני גיים תוחבת, מטריית, קופסה מרופדת ובה שעון-יד מצופה יהלובים ושתי סיכות כניל, טרנזיסטורים, פנסים וספרי כיס, וביניהם גם 217, במצב חדש לגמרי.

בין המציאות תמצאו גם שני שוטרים. אחד עם שני פסים, ואחד עם כוכב על השרחול. זה עם שני הפסים, קוראים לו אברהם גבאי, וזה עם הכוכב על השרחול - נקרא ראובן ממן, והם אינם חפצים אבודים שמישהו מצא אותם על הספסל האחורי באוטובוס של המקשר. אלה הם הממונים על המחסן ועל החזרת החפצים האבודים לבעליהם. מאסכה שאיננה כל כך קלה כמו שאפשר לחשוב. הנה למשל מצאו ארנק ובו השם צלוניק. התחיל ראובן ממן לחפש צלוניקים ומוצא במשך חודשים תמישה כאלה, ואף אחד מהם לא היה בעל הארנק. לא היתה לי ברירה, אלא להמשיך ולחפש וזה היה לו מול גדול שהצלוניק השישי היה בעל האבדה. אחרת היה ממשיך ומחפש עד שהיה מגיע זמנו לצאת לפנסיה.

למולו הטוב של ראובן ממן לא צריכים לרוץ ככה אחרי כל בעל אבדה, מפני שלפעמים און כל סימן לבעל האבדה ולפעמים הבעלים באים בעצמם לתחנה. הנה בדיוק ברגע זה נכנס יהודי ארוק, עם פיאות וזקן, ואמר שאיבד תיק. מכניסים אותו לפנים ומראים לו 14,345,567,685 תי- קים. הוא מדפדף בין התיקים ואחרי שבועיים אמר, שלא מצא ביניהם את התיק שלו, כנראה שבכל זאת לא איבד אותו. אלא שכח אותו בבית. אך יצא היהודי ונכנסת אשה ואומרת: "אני ממעלה החמישה ושמי שולמית. מרחן ואי- בדתי את הארנק שלי עם כל התעודות והכסף באוטובוס של המקשר ואתמול טילפנו אלינו ממשטרת אברגוש וצמרו שאבוא לקחת אותו".

עד שממן הולך לברר מה עם הארנק שלה, אני שואל בשקט את אברהם גבאי כמה קליינטים כאלה יש לו כל יום, והוא אומר שזה לא קבוע, בין 30 ל-35, אבל רק חלק קטן מהם בא באמת על סיפוקו, מפני שלא מביאים יותר מעשר מציאות ליום. ואפילו כך, אין הוא מצליח להיפטר מכל המציאות, מפני שדחקה אלה שאיבדו אותן לא באים והמציאות הולכות ומצטברות בלי הרף.

עכשיו הגיע הזמן לברר כמה פריטים הצטברו כבר ב- מחסן. אבל דווקא על השאלה הזאת אין גבאי יכול לענות, מפני שזה זמן-מה שביטלו את פנקס המציאות ולפי השיטה החדשה, המבוססת על טפסים, אי-אפשר לעשות את רשימת האינונטר על רגל אחת. כיון שלא היה לי זמן לעשות רשימת אינונטר על שתי רגליים, בקשתי ממנו שישפר לי מתוך נסיונו האישי, מהו סוג האבדות שהיהודים רגילים לאבד. על זה ענה לי גבאי, שיהודים רגילים לאבד הכל וזה לא תלוי כל כך בגודל, כמו בעונת השנה. בקיץ מאבדים כובעיקש, משקפי-שמש, בקבוקי טמפו ומאחררים.

קיאאונפיה של עטר

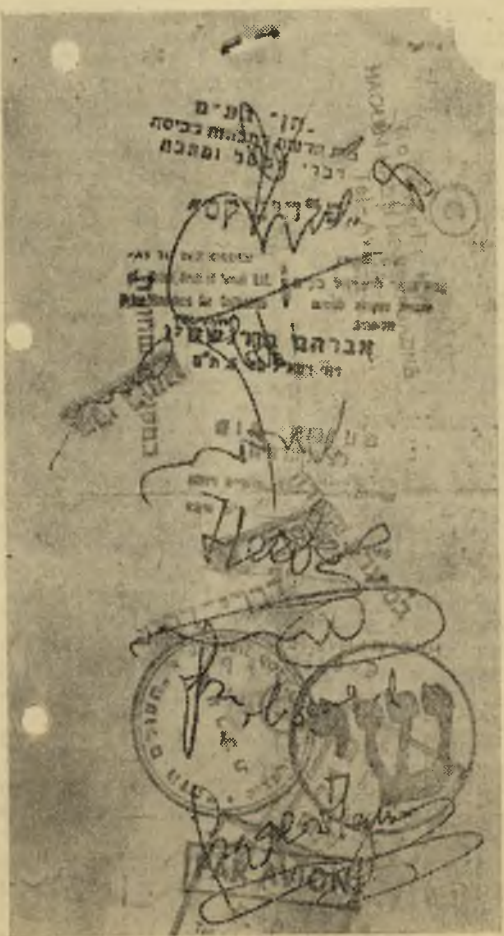
הכל בגלל פתיל אחד

איש אחד רצה למכור לי פתיל אובסט. אמרתי לו שאין לי צורך בפתיל אובסט, אבל האיש לא הירפה ואמר שימכור לי אותו בזול. שוב סירבתי לו, אבל האיש התעקש ואמר שאני לא מוכרח לשלם לו בזמון, והוא יקח גם שטר לחצי שנה.

גנתי את פתיל האובסט ונתתי לו שטר לחצי שנה. כעבור חצי שנה קיבלתי הודעה מהבנק, לבוא ולפדות את השטר. באתי ופדיתי אותו, וכאשר הפכתי אותו במקרה על פניו, מצאתי עליו המון חותמות וחתימות, כמו כתובת-קעקע על גופו של מלח יפאני.

כיון שאני לא מבין גדול בשטרות, ביקשתי מאחד הפקידים בבנק, שיסביר לי את פשר החתימות והחותמות. אז הסביר לי הפקיד בשטר זה כמו בן-אדם, שכל הביאוגרפיה שלו כתובה לו על הגב. השטר שלי, למשל, הגיע לידיי שיל בית-חרושת לדברי חשמל ומתכת, שהעביר אותו לסוכן ביטוח, שקנה תמורתו דבק גורים. ובעל דבק-הנגרים שילם בו חוב לתנות-המכולת והיא מסרה אותו תמורת קמת לבן למאפייה, שבעליה עמד לנסוע לחוץלארץ ולכן הכניס אותו על חשבון כרטיס-הנסיעה לחברת נסיעות, ששילמה בו חלק מהחוב שהיתה חייבת למכון-הבדק עבור תיקון הביאוג. ומכון הבדק נתן אותו נדבה לעני, שקנה בו שלוש מנות פלאפל, ומכר הפלאפל קנה בו פרימוס חדש במרכז ולובלסקי, ושם היתה שריפה, ובעל חנות הפרימוס לא רצה להסתכן, ומיהר להחליף את השטר ב-15 בלטות. עושה הבלטות קנה בשטר שק שיש מרוסק ובעל מגרסת השיש רצה לתרום את השטר לקרן הקיימת. אבל דווקא אז הגיע זמן פרעונו של השטר והוא מיהר להכניס אותו לבנק, ששלח לי הודעה לפדותו.

אחרי שראיתי שהשטר שלי עשה בששה חודשים יותר דרך משעשה מרקו פולו במשך ארבעים שנה, מלאתי גאחה. אבל פקיד הבנק אמר שאין פה מה להשחין, מפני שככה מתנהלים כל העסקים במדינת ישראל.

כה אמר טוסבראהינדי:

הדרך הצלחה רצופה אנשים טובים שיש לדרוך עליהם בזהירות.

זה השטר ששם את מרקו פולו כניס